



ת"פ 19974/07/14 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19974-07-14 מדינת ישראל נ' פ (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד טל מושקוביץ

המאשימה

נגד

א פ ע"י עו"ד טליה רם

הנאשמת

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפת קטין ע"י הורה. לנאשמת שלושה ילדים קטינים: מ, יליד שנת 2000, א, יליד שנת 2003 וע, יליד שנת 2004. על פי המיוחס לנאשמת, היא תקפה אותם במקרים הבאים:

במספר הזדמנויות בעטה במ, ירקה בפניו וסטרה לו. מראש יאמר, כי המאשימה הודיעה במהלך שמיעת ההוכחות כי היא חוזרת בה מחלק זה שבאישום, ועל כן דינה להיות מזוכה ממנו.

בתקופה שבין שנת 2013 ליוני שנת 2014 חשדה הנאשמת שע גנב כסף מארנקה. בשל כך תפסה אותו, דחפה אותו לקיר ובעטה ברגליו, בבטנו ובחזהו. כתוצאה נוצרה לע' חבורה ברגלו השמאלית.

ביום 30.6.14 חשבה הנאשמת כי ע נגע במכונת הכביסה. בשל כך תפסה את ראשה בידיה, דחפה אותו בראשו ובגבו ואיימה עליו כי תתן לו סטירה.

ביום 30.6.14, לאחר הארוע עם ע, דרשה הנאשמת מא שינקה את הדירה. א ביקש מהנאשמת שלא תכה אותו. הנאשמת אמרה לא שלא יאמר לה מה לעשות, תפסה את ידיו ועקמה אותן ואז תפסה את ראשו בזרועה ובין רגליה. אגב כך נחבט ראשו של א בקיר. הנאשמת שבה ודרשה מא לנקות את הבית וא השיב כי אינו מרגיש טוב. בתגובה הכתה הנאשמת את א באמצעות המטאטא.

א תפס את המטאטא על מנת למנוע מהנאשמת להכותו ובין השניים התפתח מאבק, אשר במהלכו ניסתה הנאשמת לירות על א ולסטור לו. א קרא לעזרה והנאשמת המשיכה להכותו, עד אשר שכנים אשר שמעו את קריאותיו של א הזעיקו למקום משטרה.

הנאשמת כפרה במיוחס לה.



ראיות הצדדים

א וע היו בני פחות מ 14 בעת שמיעת התיק וחוקרות הילדים אסרו על העדתם. משכך, הוגשו הודעותיהם וחוקרות הילדים הילדים העידו במקומם.

כמו כן העידו מטעם מאשימה שני שכנים אשר היו עדים לחלק מן הארועים.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

גרסת א

(תמליל חקירה מיום 30.6.14 סומן ת/6, תמליל חקירה מיום 9.7.14 סומן ת/7, דו"ח סיכום שתי החקירות סומן ת/5, כולם על ידי החוקרת קרן לונדון.)

א סיפר לחוקרת הילדים, כי ביום הארוע הרגיש לא טוב וסבל מסחרחורת ופריחה אשר גרמה לו לגירוי חזק. אימו - היא הנאשמת - הגיעה וכעסה עליו משום שלא ניקה את הבית. א אמר לנאשמת שהוא מרגיש לא טוב אך היא אמרה שלא מעניין אותה ושעליו לעשות ספונג'ה. תוך כדי הנאשמת צעקה על ע על כך שנגע במכונת הכביסה, קיללה אותו, דחפה אותו מהעורף ואמרה לו שאם ידע במכונת הכביסה עוד פעם היא תתן לו סטירות ודחפה אותו שנית.

לאחר מכן הנאשמת הלכה לחדרה ואמרה לא לעשות ספונג'ה. א ביקש ממנה שלא תכה אותו, וכי הוא לא ינקה את הבית אם היא תרביץ לו. הנאשמת אמרה לא שלא יציב לה תנאים והכתה אותו עם מטאטא. התפתח מאבק בין א לנאשמת, במהלכו א תפס את המטאטא והנאשמת תפסה את ראשה בין רגליה וחבטה את ראשו בקיר. א הצליח להתחמק מהנאשמת וזו לקחה את הטלפון שלו ואמרה לו שאם לא ינקה את הבית היא תשבור את הטלפון.

א קרא לעזרה ואז שכן לקח אותו אליו. א הוסיף כי היה יחף והשכן נתן לו כפכפים.

א סיפר על מקרים נוספים בהם הנאשמת הכתה אותו ואת שני אחיו, במיוחד את מ. בין היתר סיפר על מקרה בו הנאשמת הכתה אותו במקל והכלב הגן עליו ונשך את הנאשמת ואז הנאשמת גרשה אותו ואת הכלב מהבית.

א ידע לספר על מקרה נוסף, בו הנאשמת חשדה בע שגנב לה 50 ש"ח מהארנק ואז צעקה עליו. א היה במקלחת, אך שמע את הנאשמת מכה את ע וצועקת עליו כי גנב ממנה כסף.

גרסת ע

(תמליל חקירה מיום 30.6.14 סומן ת/7 ודו"ח סיכום סומן ת/4, שניהם על ידי החוקרת קרן לונדון. תמליל חקירה מיום 6.7.14 סומן ת/8 ודו"ח סיכום סומן ת/3, שניהם על ידי החוקרת הדס נמיר.)

ע מסר, כי היה ארוע בו הנאשמת חשדה בו שגנב כסף מארנקה למרות שלא עשה כן. בשל כך הרביצה לו ובעטה בו בנעלי עקב. ע אמר כי כתוצאה מהמכות הוא נחבל ברגלו הימנית והציג לחוקרת הילדים סימן חבלה. לדבריו א היה עד לארוע.

ע סיפר כי ביום בו נעצרה הנאשמת היא חשבה שנגע במכונת הכביסה, למרות שלא עשה זאת, תפסה את ראשו ואמרה

שם עוד פעם יגע במכונת הכביסה היא תכה אותו.

עוד סיפר, כי באותו היום הנאשמת דרשה מא שינקה את הבית. א אמר שהוא מרגיש לא טוב ואז ביקש מהנאשמת שלא תכה אותו. הנאשמת הייתה את א עם מקל מטאטא ואיימה עליו בסכין וא רצה להתקשר למשטרה. בתגובה הנאשמת לקחה מא את הטלפון ואיימה שתשבור אותו. א קרא לעזרה מהחלון של מרפסת השירות ושכנים ששמעו את הקריאות הזמינו משטרה.

הגיע שכן, שיש לו כלב רועה גרמני, ואז א וע אמרו לשכן שהמתלוננת הרביצה להם וא הלך אל אותו שכן. לאחר מכן א וע נסעו למשטרה במכוניתו של השכן.

מעבר לכך ע סיפר שאימו נהגה להכות את האח הגדול, מ, דרך קבע וגם ירקה עליו.

מנשה רווח

העד הוא שכן של המתלוננת. ביום הארוע ישב עם אשתו במרפסת ושתה קפה ואז שמע צעקות וראה ילד יושב על הסורגים וצועק. העד רץ אל הדירה בה היה הילד. הילד פתח לו את הדלת ואמר שאמו הכריחה אותו לנקות את הבית למרות שלא יכול לעשות זאת, ואז הרביצה לו עם חגורה. העד הזמין משטרה ובינתיים הילד הלך לביתו של שכן בשם חנן, מכיוון שאחיו (של הילד) היה אצל אותו שכן.

לדברי העד בדירה היה ריח של כלבים ואלכוהול.

העד הוסיף, כי שמע בעבר צעקות מדירתה של הנאשמת והתקשר למשטרה, מבלי למסור פרטים.

חנן ביטון

העד הוא שכן של המתלוננת. שמע צעקות מחלון דירתה של המתלוננת. ראה שם ילד, אליו התיחס בעדותו בשם ע, נתלה על הסורגים ונראה מתגונן עם הידיים ואת אמו של הילד - הנאשמת - מכה אותו במקל.

העד לקח את הילד לביתו ונתן לו כפכפים. הילד סיפר לו שאמו אמרה לו לנקות את הבית והוא אמר שכואב לו הראש ושיש לו סחרחורת ואז אמו התחילה להרביץ לו. הילד אמר לעד כי הוא התגונן עם מטאטא ואמו לקחה מידי את המטאטא והרביצה לו.

אחר כך אחיו של הילד הצטרף אליו לביתו עם הכלב. כאשר שני הילדים היו בדירתו, שמע את הגדול אומר לקטן שיקחו אותם לפנימיה ויקחו את אמא.

הנאשמת

הנאשמת הכחישה את המיוחס לה. לדבריה ביום הארוע ביקשה מא לנקות את הבית והוא הסכים. לפתע נכנס לחדרה, צעק עליה והכה אותה עם רצועה של כלב ועם מקל של מטאטא. העדה אמרה לו שאם לא יפסיק היא תזרוק לו את הטלפון. א בתגובה צרח, בעט בדלת חדרה ואז צעק מהמרפסת שאמא שלו מרביצה לו.

הנאשמת הכחישה כי הרביצה לע בגלל שחשדה שגנב ממנה כסף או כי נגע במכונת הכביסה.



הנאשמת לא הציעה שום הסבר מדוע ילדיה סיפרו כי הכתה אותה. לדבריה אינה מאמינה שאמרו כך לחוקרות הילדים ואם אמרו כך, כי אז "מישהו שיחק בראש שלהם". הסבר נוסף אותה הציעה לדבריהם של הילדים, הוא שא נפגש עם אביו זמן מה לפני הארועים.

דין והכרעה

מהראיות אשר לפני שוכנעתי מעבר לספק, כי הנאשמת הכתה את ילדיה א וע כפי שתואר בכתב האישום. אנמק:

חוקרות הילדים קרן לונדון והדס נמיר העריכו, כי עדויותיהם של שני הילדים א וע מהימנות. שתי החוקרות העידו לפני והסבירו כיצד הגיעו להערכה האמורה. ההסברים אותם מסרו העדות ברורים, ונסמכים על אופן תיאור הארוע על ידי הילדים, תוך הפניה לעוגנים שונים בעדויותיהם, המאפשרים לקבוע כי הילדים מתארים ארועים אותם חוו וכי דבריהם אמת. עוד אוסיף, כי שתי החוקרות עשו הבחנה בין חלקים בהודעות הילדים לגביהם מצאו די עוגנים והעריכו כי ניתן לקבוע לגביהם שמהימנותם של הילדים גבוהה, לבין חלקים אחרים לגביהם לא נמצאו די עוגנים בהודעות, אשר לגביהם נמנעו מלקבוע מהימנות. הדבר מלמד על גישה זהירה ודקדקנית של שתי החוקרות, כפי שמתחייב בנסיבות הענין.

אוסף, כי ניתן להתרשם מהודעותיהם של שני הילדים כי הם ידעו למסור תיאור מפורט של הארועים, וכי שניהם תיארו את הארועים באופן דומה. שני הילדים ידעו גם לומר כי הנאשמת נהגה להכות את מ יותר מאשר אותם. עוד אומר, כי מהודעתו של א ניתן להתרשם, כי מדובר בילד נבון באופן יוצא דופן, בעל תפיסה מדויקת ובוגרת. עולה, כי א מתאר את מעשיה של הנאשמת באופן ענייני ומציג תמונה מאוזנת שלה, הרבה מעבר למה שניתן לצפות מילד בן גילו. לאור אלה, ראיתי כי ניתן לאמץ את מלוא דבריו לפני חוקרת הילדים ללא היסוס.

אני ער לכך שע אמר שהנאשמת איימה על א בסכין במהלך הארוע ואילו א שלל טענה זו. ענין הסכין אמנם מהווה סתירה ממשית בין גרסאותיהם של הילדים, אך לא ראיתי כי יש בו כדי לפגוע באופן ממשי במהימנותם או להעלות חשד כאילו שיקרו. יש לזכור כי מדובר בילדים אשר היו בני 10 ו- 11 בזמן הארוע, וניתן להבין הסתירה על רקע זה. אחדד ביחס לענין זה, כי אין טענה מצד המאשימה שהנאשמת איימה בסכין על מי מילדיה.

כמו כן אני ער לכך שע אמר שא ראה את הנאשמת מכה אותו בארוע בו חשדה בו כי גנב כסף מארנקה ואילו א אמר שהיה במקלחת בזמן הזה. אין מדובר בסתירה ממשית בין העדויות, וההסבר אותו הציעה החוקרת קרן, כי מבחינת החוויה של ע שאם א היה בבית בזמן הארוע הוא גם ראה אותו, מתקבל על הדעת.

אוסף עוד, כי מגרסאות הילדים (וגם מעדותו של השכן רווח) עולה, כי אלימות מצידה של הנאשמת לא היתה ארוע נדיר, והדבר יכול להסביר הבלבול בדבריו של ע.

בסופו של יום לא ראיתי כל סיבה להניח, כי שני ילדים בדי יחדיו עלילת שוא על אם אוהבת ודואגת, כאילו הכתה אותם ונהגה להכות את אחיהם.

עדויותיהם של שני השכנים, ביטון ורווח מהימנות בעיני. ניכר היה, כי שני השכנים עשו מאמץ לתאר דברים כפי שקרו, מבלי להוסיף עליהם. אין לאף אחד מהם כל עניין אישי בתיק או סיבה להעליל על המתלוננת. הפערים בין גרסאותיהם נמצאים בשולי הדברים ואינם גורעים ממשקל גרסאותיהם.

במיוחד התרשמתי לחיוב מעדותו של העד חנן ביטון, אשר אף עשה מאמצים ניכרים לסייע לא ולע, לקח אותם אל ביתו,



דאג להם ואף טיפל בכלבם לאחר שנלקחו למסגרת חלופית על ידי שירותי הרווחה.

אני ער לכך שהעד ביטון התייחס בעדותו לילד א אך קרא לו ע. לא מצאתי כי יש בכך כדי לפגוע במשקל גרסתו. הילדים היו בזמן הארוע בגילאים קרובים - בני 10 ו- 11 ולדברי העד הם דומים זה לזה. לאור העובדה שהקשר בין העד לילדים רופף - הם שכנים בבניינים סמוכים ויש ביניהם פער גילאים משמעותי - אין כל משקל לכך שטעה בשמותיהם וסבר כי א הוא ע וההיפך.

עדות הנאשמת מנגד עשתה רושם אומלל ולא ראיתי לתת לעדותה לפני כל משקל:

הרושם הכללי היה, כי הנאשמת מתבצרת בגרסתה ובתחושתה כי היא הקרבן של הפרשה, ללא קשר לראיות אשר נשמעו או לעובדות המקרה.

במהלך עדותה הראשית הנאשמת תיארה כיצד א סירב לנקות את הבית - וניכר היה בה היא חיה מחדש את הארוע וכועסת על כך שא - ילד בן אחת עשרה שנה - לא שטף את הבית למרות שביקשה ממנו (ר' ע' 23, ש' 19-24). בנקודה זו נחשפה האגרסיביות של הנאשמת ותפיסתה את חלוקת התפקידים בבית המשפחה.

במספר נקודות תגובותיה הרגשיות של הנאשמת לא תאמו את תוכן עדותה - ר' למשל ע' 23 ש' 34, ע' 25 ש' 17.

הנאשמת לא הציעה כל הסבר מתקבל על הדעת מדוע ילדיה אמרו כי הכתה אותם. לטענתה אינה מאמינה שאמרו את הדברים ואם אמרו אותם כי אז "שיחקו בראש שלהם" (ע' 26, ש' 20-29). לשאלה מי "שיחק בראש" של ילדיה ומדוע עשה כן לא ידעה להשיב.

יתרה מכך - במהלך עדותה הנאשמת אמרה הנאשמת, כי: **זה לא קרה מעולם לא הרבצתי לילדים שלי. מה שכן יש לי לומר שאין לי משפחה לא בארץ ולא בכלל. אז זה אומר שבן אדם אחד לא יכול לעשות את הכל בטוח משהו בורח לו מהידיים. עובדה שאנשים שאני לא מכירה לקחו את הילדים שלי. עובדה שאני אשמה שלא הלכתי לחפש את הילדים. בן אדם שאין לו משפחה זה יכול לקרות לו בחיים.** (ע' 25, ש' 1-5). באה זו עברה הנאשמת לרגע קט מהכחשה של הארועים להסבר, כי בגלל קשייה האובייקטיביים יתכן וכשלה במעשיה. גם אם אין בכך ראשית הודיה ממש, יש בכך נסיגה מסוימת מן ההכחשה הגורפת של המעשים.

סיכום

סיכומי של דבר, אמרותיהם של א וע בחקירותיהם נמצאו מהימנות על ידי חוקרות הילדים, ומסקנה זו מקובלת עלי במלואה. גרסאותיהם משמשות סיוע זו לזו, כנדרש לעדות ילד. יתרה מכך, עדותו של השכן ביטון, כי ראה את הנאשמת מכה את א במקל, יכולה לשמש לבדה בסיס לקביעה העובדתית כי הנאשמת תקפה את א, ומשמשת חיזוק חיצוני בעל משקל רב לדבריהם של א וע.

מכאן עולה, כי הוכחו עובדות כתב האישום, למעט סעיף 3 ממנו חזרה המאשימה. לפיכך מרשיע את הנאשמת בשלוש עבירות של תקיפת קטין על ידי הורה.

לאור חזרת המאשימה מאישום ביחס לתקיפתו של מ, מזכה את הנאשמת מעבירה זו.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, במעמד הצדדים

חתימה